

БОРИС ЛАЗИЋ

ПРОСТРАНСТВА

ПАР ТИХ МЕСТА

Пар тих преосталих капија дуж мирисних леја
На путу за шатре пуне разноврсних књига
Које просину на сеоском тргу
Пар камених кућа одолева општем бетонирању

Мраморни киоск Шамбрена коринтских ступова и капитела
Заувек везан уз то прво читање
Града песмоносног пламена Кларка Ештона Смита

Башта Ханбери
Пуна зачудног и претећег биља
Арома густих и прејакних за Медитеран
Допреманих одасвуд
Ради потребе очуђења лорда ситог северњачких киша и магли

Бонаца на жалу под сенком јарке фебруарске зимзелени
Црна кафа уз добру књигу

Кликтаји слободних тица на ушћу речице
У Кампароси
Дочекује те после напорног хода
Ту где труну хале бивше железничке постаје
Тихи љесак за љеском
Који за ноћ избришу хијероглифе стопала
Твојих и свачијих

Оно сметлиште, дивље, тик изнад Монака
И првих кућица Босолеја где, најпоследње,
Осећаш надмоћ хлорофила
Стабала што мукотрпно крче себи пут кроз асфалт и бетон

Пар је места, дуж обале, иначе
Опшивене новоградњом
Где лепо је да осамиш се и препустиш:
Сунцу лахору киши и
Наравно, збиљски
Ничим неометаном поју зрикаваца

ПРОСТРАНСТВА

Ако хоћеш, можеш да их прелетиш млазњаком,
Као Амер, од обале до обале:
Доручак у Нуеви, ручак у Сен Полу,
Вечера у Фриску

Између, комфор прве класе
Комоција уз благо њихање предмета и силуета
Пред уморним капцима

Можеш да возиш, као Нил,
Да гуташ километре
Да бесниш у возилу уз бесну музику
Да упијаш асфалт и звуке

Постоји могућност и да, напросто,
Изађеш из собе
Седнеш на бицикл, кренеш у правцу Мутњаче
Осети да то баш и није тако близу

Да осетиш простор и пространства
Комотно употреби било које превозно средство
И отисни се

Не волиш ли императив
(Исхабан од силне употребе)
Престани с читањем.

Али уколико желиш да се усредсредиш
Да схватиш на чему си
Запути се, где год то било, пешке.
Изађи из оклопа, из шкољке и –

Изложи се.

СРУШИТИ

Све што волео си
У том граду
Упропаштено је за последњих
Пар година

Све што те волело
Упропастио си сам

Ниси бољи
Од безумника што узима
Пијук
И замахне да здроби
Кук фигурине

Тај глежањ, она рука
Што прсну већ
Под првим ударцем

(И након чега лакше се
Читаво здање руши)

Не сличе ли на топле
Нечије удове

Пружиш ли руку
Све чега се дотичеш
Претвараш у прах

ПРЕПИСИВАЊЕ

Тешке кише –
Као јутрошње
прави су тренуци, мислим
За несметано
Читање поезије.

Јесен.
И у њој јутро као што је ово –
О, да сам понео још пар
Мајстора
Певача, говорим себи,
Још пар тих
Књижица

Да их чувам као дијак
У келији
(Недрима)
Као девојка која у стању је
Да вољеном
Одједаред –
И за сва времена –
Препише
Целу књигу стихова

АРОМА

Од писања трском по глини

Или прстом по прашини
Као Христ

До кажипрстом по стаклу
Силицијских алатки

Најкраће писало се куцкањем
По овалним словима
Писаћих машина

(Чин писања праћен био је
Мирисом
Уља, глине, тинте, па чак и хартије

Мирисом келије
Или студентске собе, канцеларије)

Плес кажипрста по стаклу
Изводим где било

Као кад носио сам у џепу нотес
И хватао, на брзака
Мисао, у страху да је не изгубим

Не могу рећи да
Ерос додира је мање снажан

Мање примамљив